

fra begge Sider at naae den eneste Forstaaelse, man efter min Mening kan naae, som den, man kan give gode Grunde for. Den anden Fordring er ganske vist ogsaa opstillet af den høitærede Minister, at han maa have Mere, at han ikke kan vedblive at regjere med disse hidtil givne midlertidige Love. Det har han mange Gange antydet, men den Fordring er ikke opstillet paa den Maade, at vi skulde tro, at det var umuligt at forhandle, uden at vi tage en Forhandling op ogsaa om dette, thi den høitærede Minister tilføiede: „Regjeringen kan efter mit Skjøn langt lettere finde sig i en for snævert trukken Grændse for sin Bemyndigelse, end Befolkningen kan finde sig i, at alvorlige Statsinteresser komme til at lide derunder, at Grændsen er trukken for snævert“. Jeg er derfor overbevist om, at naar Regjeringen ikke kan faae det fornødne Samtykke til en videre Bemyndigelse, end den hidtil har havt, saa vil den erkjende, at det er Noget, den maa leve foruden. Det er saa meget mere at vente, som det jo er ganske klart, at med Hensyn til en midlertidig Lov, der kun gjælder for kort Tid, for en Maaned, kommer dette Spørgsmaal om Bemyndigelsen ikke til at spille nogen stor Rolle. Det er fra alle Sider erkjendt, at ved en Lov, der gjælder for ganske kort Tid, har dette Spørgsmaal om, hvad der er løbende Udgifter, ikke stor Betydning. Først naar vi komme til midlertidige Love, der skulde gjælde for hele eller halve Aar, er det, at Regjeringen har en Interesse deri. Det ligger altsaa i Grunden ikke for for Diebliffet. Vi kunne holde os ganske simpelt til, hvad der ligger for, og saa kan jeg ikke indse, at Forstaaelsen er vanskelig, naar vi have 35 Aars Praxis for os og de samme Udtalelser fra den første Dag, da Loven kom ind i Verden, i 1850, og næsten hver Gang, den senere er bleven givet. Det ærede Medlem gaar ud fra en noget feilagtig Opfattelse af, hvad der fra vor Side er betegnet som den rette Forstaaelse. Det ærede Medlem siger, at de Statsrevisorer, som Folkethinget har knyttet sig til, have hævdet, at det er forrige Aars Finantslov, som der er refereret til i den midlertidige Lov, men det have de nu ikke gjort. De have kun nævnt det forrige Aars Finantslov som det mest praktiske Exempel paa en Norm, men samtidig have de hævdet, at der er mangfoldige Tilfælde, hvor forrige Aars Finantslov ikke kommer til at afgive Norm. Der staar nemlig i Statsrevisionens Betænkning for 1881—82 i den af to af Statsrevisorerne udarbejdede Fremstilling: „I alt Væsentligt vilde de løbende Udgifter falde sammen med den sidst ved-

tagne Finantslovs Udgifter. Fuldstændigt eller bogstaveligt gjælder det dog ikke“, og saa tilføies der: „Medens den sidst vedtagne Finantslovs Bevillinger saaledes blive at begrænde ikke blot ved Finantslovsforlagets Medsættelser, men ogsaa efter Hensynet til Bevillingens Natur som forbigaaende (extraordinær), vil der paa den anden Side være at foretage en Række Rettelser i modsat Retning, idet den midlertidige Finantslov bevilger alle løbende Udgifter, ogsaa saadanne, der ikke have været optagne paa den sidste Finantslov. Ligesom en ordinær forbigaaende Forhøielse for et enkelt Finantsaar ikke maa anvendes ud over Finantsaaret, saaledes vil en ordinær Medsættelse af en Bevilling, der regelmæssig løber i et større Omfang, ikke udelukke dens Anvendelse. det regelmæssige Omfang efter den midlertidige Finantslov, naar de Forudtæninger, der have begrundet Medsættelsen, ikke rætte ind i det Aar, for hvilket den midlertidige Lov er givet.“ Der er altsaa mange Tilfælde, hvor det forrige Aars Finantslov ikke er den egentlige Norm. Det er blot som Veiledning til at forstaa Udtrykket „hidtil gjældende Regler“, at forrige Aars Finantslov spiller en meget væsentlig Rolle; det er klart. Dernæst siger det ærede Medlem, at ved hans Opfattelse menes der egentlig ikke Andet end „løbende Udgifter“ og enkelte Udgifter, som maaske ikke kunne kaldes løbende Forsættelsesudgifter, men det ærede Medlem vil erindre fra Folkethingets Behandling af denne Sag, at der blev fremdraget Exempler paa, at Statsrevisionen havde godkendt eller i alt Fald ikke modsaet en af Marineministeren fremst Aaastand om, at en Forsættelsesudgift maatte betragtes som løbende. Jeg tror derfor, at ligesom jeg bestemt vedblivende maa fastholde, at det Udtryk, som det ærede Medlem søgte at finde, for derigjennem at gjøre sin Tanke klar, det Udtryk, han betegner som et Mæglingforslag, er mindre klart end Udtrykket „efter de hidtil gjældende Regler“, saa at han bør frafalde det, hvis han virkelig ikke tilsigter Andet ved sit Forslag end det, han har sagt. Det, der staar i de hidtidige midlertidige Finantsloves Text, er fuldkommen tilstrækkeligt. Det eneste Punkt, hvorom der i Grunden har været fremst nogen Tvivl fra anden Side, forekommer mig at maatte være det Spørgsmaal, hvilken Betydning Maximalgrændsen har, om Maximalgrændsen blot skal forstaaes som en Indskrænkning i Regjeringens Ret til at afholde Udgifter, en Indskrænkning, som den selv har paalagt sig, en Medsættelse i dens Ret i Forhold til de hidtil gjældende Regler, som den selv har